

ยั้งให้ยั้งได้

เรื่องราวเล็กๆ ๑ เกี่ยวกับแนวคิดธุรกิจอินเทอร์เน็ตพลัง

บ็อบ เบิร์ก และจอห์น เดวิด มานน์ : เขียน

ศิขริน : แปล

คำนำ

คุณมีความสุขกับงานที่ทำอยู่ไหม

คุณเคยรู้สึกหรือเปล่าว่าทำงานหนักแทบตาย ผลงานก็ไม่ได้ตั้งใจ เจ้านายไม่เห็นคุณค่า

แล้วคุณเคยหาคำตอบไหมว่าเพราะอะไร

ยิ่งให้อิงได้ เป็นหนังสือที่แปลความหมายของคำกล่าวที่เราได้ยินกันมานาน แต่ไม่เคยคิดถึงมันอย่างจริงจัง มันบอกเล่าเหตุการณ์สั้น ๆ ง่าย ๆ หากมีความหมายและมีพลัง ที่จะนำความสุขใจและความสำเร็จมาสู่ชีวิตการทำงาน (หรือแม้แต่ชีวิตส่วนตัว) ของคุณได้

เพราะเมื่อคุณซาบซึ้งถึงความหมายที่แท้จริงของสิ่งที่ตัวเองทำ คุณจะแปลกใจว่าตัวเองไปได้ไกลแค่ไหน

อมรินทร์ HOW-TO

สารบัญ

1: คนทะเลาะทะเลยาน 1

2: ความลับ 9

3: กฎแห่งคุณค่า 21

4: เงื่อนไข 35

5: กฎแห่งคำตอบแทน 39

6: เสรีฟกาแฟ 53

7: เรเชล 57

8: กฎแห่งอิทธิพล 63

9: ชูชาน 73

10: กฎแห่งความจริงใจ 81

11: กัส 99

12: กฎแห่งการรับ 103

13: ครบวงจร 115

14: คนมุ่งแต่ให้ 123

คัดลอกอ่าน

1 : คนกะเยอกะยาบ

ถ้าหากจะมีใครสักคนในบริษัทคลาสัน-ฮิลล์ทริสต์ที่เรียกได้ว่าเป็นคนกะเยอทะยาน คนคนนั้นก็คือโจ เขาทำงานหนัก ทำงานเร็ว และมุ่งหน้าสู่จุดสูงสุด อย่างน้อยที่สุดนั่นก็คือแผนของเขา โจเป็นชายหนุ่มผู้กะเยอทะยาน มุ่งหวังจะไปให้ถึงดวงดาว

แต่กระนั้นบางครั้งเขาก็รู้สึกท้อกับว่า ยิ่งเขาทำงานหนักขึ้นและเร็วขึ้นเพียงใด เป้าหมายของเขาก็ยิ่งดูห่างไกลออกไปเพียงนั้น สำหรับคนเอาแต่ได้ที่หุ่มเหขนาดนี้ ดูเหมือนว่าเขากำลัง *ดันดัน* ไปข้างหน้าอย่างมาก แต่กลับไม่ได้อะไรกลับมาเลย

แต่งานก็ยุ่งอย่างที่เป็นอยู่ โจจึงไม่มีเวลาจะคิดถึงเรื่องนี้มากนัก โดยเฉพาะในวันอย่างวันนี้ วันศุกร์ ที่ยังเหลือเวลาอีกเพียงสัปดาห์เดียวในไตรมาส และมีเส้นตายสำคัญชนิดคอขาดบาดตายที่ต้องทำให้ได้ เส้นตายที่เขาอาจทำ *ไม่* ทันตามกำหนด

วันนี้ตอนบ่ายแก่ ๆ โจตัดสินใจว่าถึงเวลาแล้วที่จะขอความช่วยเหลือ เขาจึงโทรศัพท์หาใครคนหนึ่ง แต่การสนทนาไม่ได้เป็นไปด้วยดี

“คาร์ล บอกผมทีเถอะว่าคุณไม่ได้กำลังจะบอกเรื่องนี้กับผม...”

โจกลั่นหายใจเพื่อไม่ให้ความรู้สึกสิ้นหวังอัปจนหนทางเล็ดลอดออกไปในน้ำเสียง “นี่ล แชนเซน เหนอ! เจ้านี่ล แชนเซน นี่มันเป็นใครกัน...นี่ ผมไม่เคยทรอกนะว่าเขาเสนออะไรมา เราสามารถทำตามสเป็คพวกนั้นได้... เด็วลี ไม่เอาหน้า คาร์ล คุณติดผมอยู่ครึ่งหนึ่งนะ! คุณก็รู้ว่าคุณติดผมอยู่! นี่ ใครช่วยคุณไว้เรื่องงานที่รับมาจากฮ็อดเจส คาร์ล เด็วก่อนลี... คาร์ล!”

โจกดปุ่ม “คุย” บนโทรศัพท์ที่ไร้สายของเขาเพื่อวางสาย แล้วบังคับตัวเองให้วางโทรศัพท์ลงอย่างสงบ เขาสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ

โจกำลังพยายามสุดชีวิตเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อตกลงใหญ่กับลูกค้ารายหนึ่ง ข้อตกลงที่เขาารู้สึกว่าเขาสมควรได้รับอย่างยิ่ง ข้อตกลงที่เขาจำเป็นต้องได้ ถ้าเขาอยากจะทำยอดในไตรมาสที่สามให้เป็นไปตามเป้า โจเพิ่งจะทำพลาดเป้าในไตรมาสแรก และอีกครั้งในไตรมาสที่สอง สองครั้งติดกัน...โจไม่อยากจะคิดถึงครั้งที่สามเลยด้วยซ้ำ

“โจ คุณไม่เป็นไรใช่ไหม” เสียงหนึ่งถามขึ้น โจเงยหน้าขึ้นมาเห็นใบหน้าแสดงความกังวลของเมลานี แมทริส เพื่อนร่วมงานของเขา เมลานีเป็นคนน่ารักอย่างแท้จริงและมีเจตนาดีเสมอ ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมโจจึงคิดว่าเธออาจจะเอาตัวรอดไม่ได้นานนัก ในสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยการแข่งขันอย่างในชั้นเจ็ดที่ทั้งสองทำงานอยู่

“อืม” เขาตอบ

“ที่คุยโทรศัพท์กับคุณนั้น คาร์ล เคลเลอร์แมน ใช่มั๊ย เกี่ยวกับข้อตกลงบีเคเอสลี”

โจถอนใจ “อืม”

เขาไม่จำเป็นต้องอธิบาย ทุกคนในชั้นนี้รู้ดีว่าคาร์ล เคลเลอร์แมน

เป็นใคร เขาเป็นนายหน้าซึ่งกำลังมองหาบริษัทที่เหมาะสมมารับจัดการงานที่โจตั้งสมญาให้ว่า บิ๊กคาซึนา (หมอฟีอ้วน) หรือเรียกสั้น ๆ ว่า บีเค

ตามที่คาร์ลบอกมานั้น เจ้านายที่บิ๊กคาซึนา ไม่คิดว่าบริษัทของโจมี “อำนาจต่อรองและอิทธิพล” ที่จะดูแลจัดการงานดังกล่าวได้ ตอนนั้นใครบางคนที่เขาไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อนได้ประมูลไปด้วยราคาต่ำกว่าเขาและทำงานได้ดีกว่า คาร์ลอ้างว่าเรื่องนี้เขาไม่สามารถช่วยอะไรได้

“ผมไม่ได้งั้นนั่น” โจบอก

“ฉันเสียใจด้วย โจ” เมลานีพูด

“ช่างเถอะ บางครั้งคนเราก็ต้องแพ้งเหมือนกัน...” เขาส่งยิ้มมั่นใจไปแวบหนึ่ง แต่สิ่งเดียวที่เขานึกถึงในตอนนั้นก็คือเรื่องที่คาร์ลเพิ่งพูดไปขณะที่เมลานีเดินกลับไปโต๊ะของเธอ โจก็นั่งจมอยู่ในความคิด *อำนาจต่อรองและอิทธิพล...*

ครู่ต่อมาเขาพูดลุกขึ้นแล้วเดินไปที่โต๊ะของเมลานี “นี่ เมล”

เธอเงยหน้าขึ้นมอง

“คุณจำได้ไหมที่เราพูดกับกัสเมื่อวันก่อน เรื่องที่ว่าที่ปรึกษาธุรกิจคนสำคัญคนหนึ่งจะไปบรรยายที่ไหนสักแห่งในเดือนหน้านะ คุณเรียกเขาว่า กัปตันหรืออะไรสักอย่างใช่ไหม”

เมลานียิ้ม “พินดาร์นะ ท่านประธานไง”

โจดีดนิ้ว “นั่นแหละใช่เลย! เจ้าหมอนั่นแหละ เขานามสกุลอะไรนะ”

เมลานีขมวดคิ้ว “ฉันไม่คิดว่า...” เธอยกไหล่ “ไม่หรอก ฉันไม่คิดว่าเคยได้ยินใครเอ่ยถึงนามสกุลเขามาก่อนนะ ใคร ๆ ก็เรียกเขาว่าท่านประธานหรือแค่พินดาร์เฉย ๆ ทำไม่เธอ คุณอยากไปฟังเขาพูดหรือไง”

“อืม...อาจจะนะ” แต่โจไม่ได้สนใจการบรรยายที่จะมีขึ้นในอีกหนึ่งเดือน

ข้างหน้าหรืออก เขาสนใจแค่อายุเท่านั้น และเฝ้าอย่างเดียวนั้นก็จำเป็นต้องเกิดขึ้นภายในวันศุกร์หน้า เมื่อไตรมาสที่สามสิ้นสุดลง

“ผมกำลังคิดว่าเจ้าหมอนี่มีความสำคัญมากเลย ใช้ไหม คิดค่าปรึกษาตั้งแพง ทำงานให้บริษัทที่ใหญ่ที่สุดและดีที่สุดเท่านี้ด้วยไม่ใช่เหรอ มีอิทธิพลอย่างมากเลยละ ผมรู้ว่าเราสามารถจัดการกับงานจากบีเคได้ แต่ผมต้องมีอำนาจต่อรองหรืออิทธิพลอะไรสักอย่างถึงจะดึงงานนั้นกลับมาได้ ผมต้องมี อิทธิพล พอรู้ไหมว่าผมจะโทร.ไปที่ทำงานของท่านประธานคนนี้ได้ยังไง”

เมลานีมองหน้าโจราวกับเขากำลังเสนอตัวจะลงปล้ำกับหมึกิริชลี “คุณจะทำอะไร.หาเขาเลยงั้นเหรอ!”

โจยกไหล่ “แน่นอน ทำไมจะไม่ได้ละ”

เมลานีส่ายศีรษะ “ฉันไม่รู้ว่าจะติดต่อเขาได้ยังไง ทำไมคุณไม่ถามกัสดูละ”

ขณะเดินกลับไปยังโต๊ะทำงาน โจนึกสงสัยว่ากัสเอาตัวรอดอยู่ในเคลาส์-ฮิลล์ทรัสต์มานานขนาดนี้ได้อย่างไร เขาไม่เคยเห็นกัสทำงานอะไรจริง ๆ เลย แต่กัสกลับมีห้องทำงานกันเป็นสัดส่วน ในขณะที่โจ เมลานี และคนอื่น ๆ อีกรกว่าสิบคนใช้พื้นที่โล่งบนชั้นเจ็ดร่วมกัน บางคนพูดว่ากัสได้ห้องทำงานนั้นเพราะความอาวุโส แต่บางคนบอกว่าเขาได้มันมาเพราะความสามารถ

ข่าวลือในที่ทำงานมีอยู่ว่า เป็นเวลาหลายปีมาแล้วที่กัสทำข้อตกลงกับลูกค้ารายใหญ่ ๆ ไม่ได้สักแห่ง และฝ่ายบริหารยังเก็บเขาไว้เพียงเพราะความจงรักภักดีเท่านั้น นอกจากนี้ยังมีข่าวซุบซิบเกี่ยวกับกัสที่พูดไปอีกเรื่องหนึ่ง เลว่าสมัยยังหนุ่มเขาประสบความสำเร็จอย่างสูงมาก ตอนนั้นจึงเป็นคนออกจะเพี้ยน ๆ ที่ร่ำรวยชนิดไม่ต้องพึ่งพาอาศัยใคร ซ่อนเงินเป็นล้าน ๆ ไว้ใต้พูก

ขณะที่ใช้ชีวิตแบบผู้รับบำนาญ

ใจไม่เชื่อข่าวลือพวกนั้น เขาค่อนข้างมั่นใจว่ากัสดำรงงานเข้าบริษัทมาได้บ้าง แต่มันยากที่จะนึกภาพเขาเป็นเซลล์ระดับซูเปอร์สตาร์ กัสแต่งตัวเหมือนครูสอนภาษาอังกฤษตามโรงเรียนมัธยม และทำให้ใจนึกถึงหอมชนบทที่เกษียณแล้วมากกว่านักธุรกิจที่ยังทำงานอยู่ ด้วยท่าทางง่าย ๆ สบาย ๆ การคุยโทรศัพท์ยืดเยื้อยาวนานกับผู้ที่อาจกลายเป็นลูกค้า (เป็นการพูดคุยที่ดูเหมือนจะเกี่ยวกับทุกเรื่อง ยกเว้น ธุรกิจ) และวันหยุดพักผ่อนที่ยาวนาน เอาแน่เอาอนอะไรไม่ได้ กัสดูเหมือนเศษซากจากยุคสมัยที่ผ่านมาแสนนานแล้ว

แทบไม่เหมือนคนทะเลเยอทะยานเอาเสียเลย

ใจหยุดที่ประตูห้องทำงานกัสซึ่งเปิดอยู่และเคาะเบา ๆ

“เข้ามาเลย ใจ” นั่นคือคำตอบ

“คุณอยากโทร.ไปตอนนี้และพยายามขอเข้าพบผู้ชายคนนั้นไหมล่ะ” กัสพลิกสมุดออร์แกไนเซอร์เล่มใหญ่ของเขาอย่างระมัดระวัง พบนามบัตรมูมัยบู่ซึ่งเขากำลังหาและจดหมายเลขโทรศัพท์ลงบนกระดาษแผ่นเล็ก ๆ ก่อนจะส่งให้ใจ เขาจับตาดูขณะที่ใจรับกระดาษแผ่นนั้นไปแล้วจดหมายเลขที่โทรศัพท์ไว้สายของเขา

“โทร.ไปวันศุกร์ตอนบ่ายแบบนี้หรือครับ” ใจยิ้มกว้าง “ใช่แล้ว ผมจะทำอย่างที่คุณบอก”

กัสพยักหน้าอย่างครุ่นคิด “เรื่องหนึ่งที่ผมต้องพูดเกี่ยวกับตัวคุณนะ ใจ คุณเป็นคนทะเลเยอทะยาน และผมก็ชื่นชมคุณ” กัสใช้นิ้วลูบคางล้องยาสูบเมียร์ซมอย่างใจลอยไปด้วยขณะพูด “ถ้าจะมีใครสักคนในชั้นนี้ที่เป็น

คนทะเลเยอทะเลยาน ก็คุณนี่แหละ”

โจประทับใจ “ขอบคุณครับ กัส” เขาเดินมุ่งหน้ากลับไปทีละของตน จากข้างหลังเขา กัสร้องบอกมา “อย่าเพิ่งขอบคุณผมเลย”

หลังจากเสียงกริ่งดังขึ้นเพียงครั้งเดียว โจก็ได้รับการทักทายด้วยเสียงร่าเริงของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งบอกว่าเธอชื่อเบรندا เขาแนะนำตัวเอง บอกเธอว่าเขาต้องการพบท่านประธาน จากนั้นก็เตรียมตัวรับมือกับคำพูดหลบเลี่ยงของเธอ

แต่เธอกลับทำให้เขาตกใจมากด้วยการพูดว่า “แน่นอนค่ะ ท่านจะพบคุณได้ คุณพอจะแวะมาตอนเช้าวันพรุ่งนี้ได้ไหมคะ”

“พะ - พรุ่งนี้หรือครับ” เขาตะกุกตะกัก “ในวันเสาร์นี่เย็นะครับ!”

“ใช่ค่ะ ถ้าคุณสะดวก ลักแปดโมงจะเข้าไปไหมคะ”

โจงงันไปหมด “คุณ...เอ่อ คุณไม่ต้องเช็คกับท่านก่อนหรือครับ”

“โอ๊ย ไม่ต้องหรอกค่ะ” คือคำตอบอันไม่สะดุ้งสะเทือนของเธอ “พรุ่งนี้เช้าแหละดีแล้วค่ะ”

เกิดความเงิบขึ้นอีตใจหนึ่ง โจสงสัยว่าเธอสับสนคิดว่าเขาเป็นคนอื่นหรือเปล่า ใครสักคนที่พินดาร์คนี่ รู้จักดี “คุณครับ” ในที่สุดเขาก็พูดออกมาได้ “คุณ เอ่อ คุณรู้ใช่ไหมครับว่านี่เป็นครั้งแรกที่ผมจะพบกับท่าน”

“แน่นอนค่ะ” เธอตอบอย่างระรื่น “คุณได้ยินเรื่องความลับทางการค้าของท่าน คุณก็เลยอยากจะเรียนรู้เรื่องนี้”

“เอ่อ ครับ ใช่ ก็ประมาณนั้นละครับ” เขาตอบ ความลับทางการค้าหรือ ผู้ชายคนนี้ได้เต็มใจจะเปิดเผยความลับทางการค้าของเขาอย่างนั้นหรือ โจแทบไม่เชื่อว่าเขาจะโชคดีขนาดนี้

“ท่านจะพบคุณแค่ครั้งเดียวนะค่ะ” เบรنداพูดต่อไป “หลังจากนั้น

ถ้าคุณยอมรับเงื่อนไขของท่าน ท่านก็จะกำหนดวันนัดหมายเพิ่มเติมเพื่อเปิดเผยความลับนั้นให้คุณรู้จักจริง ๆ ค่ะ”

“เงื่อนไขหรือครับ” โจทยอยลงไปทันที เขาแน่ใจว่า “เงื่อนไข” เหล่านี้คงเป็นค่าธรรมเนียมในการให้คำปรึกษาหรือค่าป่วยการที่เขาไม่มีปัญญาจ่ายได้ และถึงเขาจะมีเงินจ่าย เงื่อนไขนั้นก็อาจเรียกห้องหนังสือรับรองจากบุคคลระดับสูงแบบที่ใจไม่รู้จัก มันคุ่มที่จะเดินหน้าต่อไปหรือเปล่านี่ หรือเขาควรจะลี้ภัยแผนการและหาทางถอยออกมาอย่างไม่เสียหน้าตั้งแต่ตอนนี้

“ได้สิครับ” เขาตอบ “อ้อ ว่าแต่เงื่อนไขของท่านคืออะไรนะครับ”

“คุณต้องได้ยินจากท่านผู้เฒ่าโดยตรงค่ะ” เธอพูดกลัวเสียงหัวเราะคิกคัก

โจดที่อยู่ตามที่เธอบอก พิมพ์ข้อความขอบคุณแล้วกดวางสาย ในอีกไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงเขาก็กำลังจะได้พบกับ - เธอเรียกเขาว่าอะไรนะ - ท่านผู้เฒ่าแล้วทำไมเธอถึงต้องหัวเราะด้วยนะตอนที่พูด

2: ความลับ

๒ ใช้วันรุ่งขึ้นใจเดินทางไปถึงสถานที่ซึ่งเบรنداให้ที่อยู่มา และขับรถเล่นเข้าไปบนถนนทางเข้าที่ทอดโค้งเป็นวงกลมขนาดใหญ่ เขาอดรู้สึกประทับใจไม่ได้ขณะจอดรถและมองขึ้นไปยังคฤหาสน์ก่อด้วยหินหลังงามที่สูงถึงสี่ชั้นตรงหน้า เขาผิวปากออกมาเบา ๆ ที่นี่ไม่ใช่ย่อยเลยทีเดียว ผู้ชายคนนี้มีอิทธิพล เชียวละ

โลได้ทำการบ้านของเขามาแล้วเมื่อคืนก่อน เวลาหนึ่งชั่วโมงในอินเทอร์เน็ตทำให้เขารู้ข้อมูลบางอย่างที่น่าสนใจเกี่ยวกับบุคคลที่เขากำลังจะได้พบ

บุรุษผู้ซึ่งเป็นที่รู้จักในนามท่านประธานคนนี้ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งในการลงทุนทำธุรกิจด้านต่าง ๆ หลากหลาย บัดนี้เมื่อวางมือจากบริษัทส่วนใหญ่ของตนเองแล้ว เขาก็อุทิศเวลาเกือบทั้งหมดให้แก่การสอนและปั้นผู้อื่น เขาเป็นที่ต้องการอย่างมากในฐานะที่ปรึกษาของเหล่าซีอีโอในบริษัท 500 แห่งที่ติดอันดับของนิตยสารฟอร์จูน และในฐานะวิทยากรคนสำคัญตามงานสัมมนาทางธุรกิจระดับสุดยอด เขาได้กลายเป็นตำนานไปแล้ว บทความชิ้นหนึ่งตั้งสมญานามเขาว่า “ความลับที่เก็บรักษาไว้อย่างดีที่สุดในโลกธุรกิจ”

“นี่แหละอิทธิพล” โจคิด “อำนาจต่อรอง โอกาสสำคัญมาถึงแล้ว!”

“โใจ! ยินดีต้อนรับครับ!”

ชายร่างสูงโปร่งผู้มีเรือนผมทวิเรียวสีดำที่เริ่มเปลี่ยนเป็นสีเทา สวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าจาง เสื้อนอกสีเทาอ่อน และกางเกงสีเทาอ่อนรัดเรียบ ยืนอยู่นอกประตูไม้โอ๊กบานใหญ่ อายุหกสิบต้น ๆ โใจเดา อาจจะห้าสิบปลาย ๆ ด้วยซ้ำ อายุของชายผู้นี้เป็นรายละเอียดอย่างหนึ่งที่มีการค้นหาทางอินเทอร์เน็ตไม่ได้ให้คำตอบ

มูลค่าทรัพย์สินสุทธิที่แน่นอนของเขาก็เป็นรายละเอียดอีกอย่าง แต่ตามที่พูด ๆ กัน มัน *สั้นฟ้า* ที่เดียว ปราสาทที่ตั้งอยู่ตรงหน้าโใจยืนยันความรู้สึกข้อนี้ได้ เช่นเดียวกับรูปลักษณะอันสง่างามพื้นฐานของชายผู้นี้ ดูจากสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสของเขา เห็นได้ชัดว่าถ้อยคำ “ยินดีต้อนรับครับ!” ที่เขาเอ่ยออกมาขึ้นมาจากใจจริง มีใช่เพียงแค่คำพูดเพราะ ๆ

“อรุณสวัสดิ์ครับท่าน” โใจพูด “ขอบคุณท่านครับที่สละเวลาพบผม”

“ด้วยความยินดี - และขอขอบคุณ *คุณ* ด้วยเหตุผลเดียวกันนั้นแหละ”

พินดาร์ยิ้มกว้างขณะจับมือเขาเขย่าอย่างหนักแน่น โใจยิ้มตอบด้วยท่าที่ที่ออกจะง ๆ อยู่บ้าง และนึกสงสัยว่า “นี่ทำไม *เขา* ถึงชอบใจ *ฉัน* ละเนี่ย”

“เราไปที่เจเลียงเพื่อตีหมาแพร์อื่น ๆ อันลือชื่อของเรเซลกันสักถ้วยเถอะ”

เจ้าบ้านของโใจพูดขณะรูดหลังเขาให้ก้าวขึ้นไปบนทางเดินหินชนวนเล็ก ๆ ที่ทอดไปรอบด้านข้างคฤหาสน์ “แปลกใจที่ได้มาที่นี่ใช่ไหม”

“จริง ๆ แล้ว ใช่ครับ” โใจยอมรับ “ผมกำลังสงสัยว่าจะมีบุคคลที่เป็น

ตำนานในวงการธุรกิจสักกี่คนที่เปิดบ้านรับคนแปลกหน้าแบบนี้ในเช้าวันเสาร์”

พินดาร์พยักหน้าขณะที่ทั้งสองเดินไปตามทางเดินนั้น “อันที่จริงนะคนที่ประสบความสำเร็จเขาก็ทำอย่างนี้กันตลอดเวลา นั่นแหละ โดยทั่วไปแล้วยิ่งพวกเขาประสบความสำเร็จมากเท่าไร พวกเขา ก็ยิ่งเต็มใจแบ่งปันความลับ

ของตัวเองแก่คนอื่นมากเท่านั้น”

โจพยักหน้า พยายามอย่างเต็มที่ที่จะเชื่อว่าเป็นความจริงไปได้
 พินดาร์เหลือบมองเขาแล้วยิ้มอีกครั้ง “รูปลักษณะภายนอกอาจจะ
 ลวงตาได้นะ โจ อันที่จริงมันก็แทบจะเป็นอย่างนั้นไปเสียทั้งหมดนั่นแหละ”
 ทั้งสองเดินกันไปครู่หนึ่ง ก่อนที่พินดาร์จะพูดต่อ “ครั้งหนึ่งผมเคย
 ขึ้นเวทีร่วมกับแลร์รี คิง - คุณรู้จักใช่ไหม นักสัมภาษณ์ทางวิทยุและ
 โทรทัศน์คนนั้นนะ”

โจพยักหน้า

“และในเมื่อเขาเคยสัมภาษณ์คนดังที่ทรงอิทธิพลและประสบความสำเร็จ
 สำเร็จมาแล้วมากมาย ผมก็เลยคิดจะตรวจสอบสักหน่อยว่าเขาสังเกตเห็น
 เหมือนผมหรือเปล่า ‘แลร์รี’ ผมถาม ‘พวกเขารับเชิญของคุณนะมีอัยดัย
 ดีจริง ๆ อย่างที่เห็นภายนอกหรือเปล่า แม้แต่พวกซูเปอร์สตาร์ตัวจริงก็ตามนะ’
 เขามองผมเขม็งและบอกว่า ‘นี่ผมจะบอกอะไรให้ เรื่องที่น่าสนใจก็คือ ยิ่ง
 คนพวกนี้ใหญ่โตแค่ไหน เขาก็ยิ่งมีอัยดัยดีเท่านั้น’ ”

อะไรบางอย่างในน้ำเสียงแหบ ๆ แต่อบอุ่นของพินดาร์ ทำให้โจรู้สึก
 ผ่อนคลายได้อย่างประหลาดนับแต่วินาทีแรกที่ได้ยิน ตอนนั้นเขาระบุได้ว่า
 อะไรบางอย่างนั่นคือ *น้ำเสียงของคนเล่าเรื่อง*

พินดาร์พูดต่อไป “ที่นี่แลร์รีก็หยุดคิดครู่หนึ่งถึงสิ่งที่เขาพูดออกมา
 แล้วพูดต่อว่า ‘ผมเชื่อว่าคนเราสามารถบรรลุความสำเร็จในระดับหนึ่งได้
 โดยไม่ต้องเป็นคนพิเศษอะไรเลย แต่การที่จะเป็นคนที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ การที่จะ
 ประสบ *ความสำเร็จสั้นๆ* แบบที่เรากำลังพูดถึงนั้น คนเหล่านี้จะต้องมีอะไร
 บางอย่างอยู่ข้างใน อะไรบางอย่างที่เป็นของแท้”

เมื่อทั้งสองเดินไปถึงโต๊ะที่เหลียง โจเหลือบมองไปรอบตัว และ

แทบจะห้ามตัวเองไม่ให้ครางออกมาดัง ๆ ไม่ได้ ถัดจากตัวเมืองที่ทอดยาวอยู่เบื้องล่างพวกเข้าไปทางทิศตะวันตกคือแนวเทือกเขายาวสูง ๆ ต่ำ ๆ บางส่วนปกคลุมด้วยเมฆฟูฟ่องดูขมขื่น ภาพที่เห็นทำเอาใจแทบลืมหายใจ

ทั้งคู่นั่งลง แล้วหญิงสาวที่พินดาร์เรียกว่าเรเชลก็ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกาแฟ “อันลือชื่อ” ของเธอ ขณะที่เธอรินกาแฟให้ทั้งสอง โจก็คิดว่า “ซูซานต้องไม่เชื่อแน่ถ้าฉันเล่าเรื่องที่นี่ให้เธอฟัง” เขาบอกภรรยาเพียงแค่ว่าเขาจะมา “พบกับคนที่อาจจะกลายเป็นลูกค้ารายหนึ่ง” เขายิ้มเมื่อนึกภาพสีหน้าที่จะปรากฏบนใบหน้าเธอเมื่อได้ยินเรื่องการผจญภัยของเขา

“ว้าว” โจอุทาน “แลร์รี ดิง เชียวระนะ ว่าแต่วากาแฟนี้อร่อยจริง ๆ กาแฟของเราเชลนี่ลือชื่อจริงหรือครับ”

“มันลือชื่อในบ้านนี่” พินดาร์พูดพร้อมรอยยิ้ม “ผมไม่ใช่คนที่ชอบพ่นนหอรอกนะ แต่ถ้าผมจะพ่นมัน คุณรู้ไหมว่าผมจะพ่นมันอะไร”

โจสายตึ้งระ

“ผมจะพ่นว่าวันหนึ่งมันจะโด่งดังไปทั่วโลก เรเชลเป็นคนพิเศษมากอยู่กับเรามาประมาณปีหนึ่งแล้ว แต่ผมคาดว่าอีกไม่ช้าเธอคงไปจากเราแน่ ผมกำลังจะให้เธอเปิดร้านกาแฟสาขาอยู่ กาแฟของเธออร่อยเกินกว่าจะไม่แบ่งให้คนทั่วโลกได้ชิม”

“ผมเข้าใจเลยครับว่าท่านหมายความว่าอย่างไร” โจชะงักไปข้างหน้าและพยายามอย่างที่สุดที่จะทำท่าเหมือนเรื่องนี้เป็นความลับเฉพาะเขาสองคน “ถ้าเธอสามารถชงกาแฟแบบนี้ในระดับอุตสาหกรรมได้ ท่านกับเธอต้องรวยแน่” เขาเอนกายพิงพนักเก้าอี้และจิบกาแฟอีก

พินดาร์วางถ้วยของเขาลงและมองโจอย่างครุ่นคิด

“อันที่จริงนะ โจ ในเวลาสั้น ๆ ที่เราสองคนมีในเช้าวันนี้ นั่นคือจุดที่

ผมอยากจะเริ่ม คุณกับผมมีความคิดเห็นไปคนละทิศละทางเมื่อพูดถึงเรื่อง การสร้างความมั่งคั่งร่ำรวย ถ้าเราจะเดินด้วยกันต่อไป เราก็ต้องเริ่มด้วยการ หันหน้าไปในทิศเดียวกัน ถ้าคุณสังเกตเห็นนะ สิ่งที่ผมพูดคือ ‘แบ่งกาแพ ของเธอ’ แต่สิ่งที่คุณพูดคือ ‘ต้องรวยแน่’ คุณเห็นความแตกต่างไหม”

โจไม่แน่ใจว่าเขาเห็นหรือเปล่า แต่เขาก็กระแอมและพูดว่า “ครับ... ผมคิดว่าเห็น”

พินดาร์ยิ้ม “โปรดอย่าเข้าใจผมผิดนะ การหาเงินไม่มีอะไรผิดเลย อันที่จริงหาเยอะ ๆ ก็ดี แต่มันไม่ใช่เป้าหมายที่ทำให้คุณประสบความสำเร็จได้” เขาอ่านความงุนงงสงสัยบนใบหน้าของโจออก จึงพยักหน้าและยกมือขึ้น เป็นสัญญาณว่าเขาจะอธิบายให้ฟัง “คุณอยากจะเข้าใจความสำเร็จใช่ไหม”

โจพยักหน้า

“เออละ ผมจะเผยความลับทางการค้าของผมให้คุณฟังเดี๋ยวนี้ละ”

พินดาร์เอนตัวมาข้างหน้าเล็กน้อยและพูดคำหนึ่งออกมาเบา ๆ

“การให้”

โจรอให้เขาพูดต่อไป แต่ดูเหมือนจะมีเพียงเท่านั้น “อะไรนะครับ”

พินดาร์ยิ้ม

“การให้หรือครับ” โจทวนคำ

พินดาร์ผงกศีรษะ

“นั่นคือความลับที่นำไปสู่ความสำเร็จของท่านหรือครับ ความลับทางการค้าของท่าน การให้ นั่นหรือครับ”

“ใช่แล้ว” พินดาร์บอก

“เอ่อ” โจเอ่ย “เอ่อ มัน...มัน...”

“มันง่ายเกินไป แม้ว่าจะเป็นความจริง ซึ่งมันไม่น่าจะเป็นไปได้เลย ใช่มั้ยล่ะ” พินดาร์ถาม “นั่นคือสิ่งที่คุณกำลังคิดใช่ไหม?”

“ก็ทำนองนั้นแหละครับ” โจทย์อมรับอาย ๆ

พินดาร์พยักหน้า “คนส่วนใหญ่มีปฏิกิริยาแบบนั้นแหละ อันที่จริง คนส่วนใหญ่ก็แค่หัวเราะเมื่อได้ยินว่าเคล็ดลับสู่ความสำเร็จคือ การให้” เขาหยุดเว้นระยะเล็กน้อย “แต่ก็นั้นแหละ คนส่วนใหญ่ไม่ได้ประสบความสำเร็จเท่าที่พวกเขาต้องการนี่”

โจทย์อมอาจโต้แย้งประเด็นนี้ได้เลยจริง ๆ

“คุณก็รู้” พินดาร์พูดต่อไป “ผู้คนส่วนใหญ่ทำงานโดยมีความคิดแน่วแน่ที่บอกกับตัวเองว่า ให้ความรื้อนฉันก่อนสิ แล้ว นั่นถึงจะเติมพินให้ หรือความคิดที่จะพูดกับธนาคารว่า ให้ดอกเบียเงินฝากฉันก่อนสิ แล้วฉันถึงจะฝากเงิน” และแน่นอน กระบวนการมันไม่ได้เป็นแบบนั้น”

โจทย์อมอดคิ้ว พยายามแยกแยะตรรกะในตัวอย่างของพินดาร์

“เห็นมั้ยล่ะ คุณไม่สามารถเดินไปสองทางพร้อม ๆ กันได้หรือ การพยายามประสบความสำเร็จโดยมีเป้าหมายอยู่ที่การหาเงินก็เหมือนกับการพยายามขับรถถนนซูเปอร์ไฮเวย์ด้วยความเร็วเจ็ดสิบไมล์ต่อชั่วโมง โดยจ้องมองอยู่แต่ที่กระจกมองหลัง” เขาจับกาแฟอีกอีกหนึ่งอย่างใคร่ครวญ และรอให้ใจเรียบเรียงกระบวนการความคิดนี้

โจทย์อมรู้สึกเหมือนสมองของเขากำลังวิ่งด้วยความเร็วเจ็ดสิบไมล์บนทางหลวง - แต่เป็นการวิ่งถอยหลัง “เอาละครับ” เขาเริ่มพูดซ้ำ ๆ “ท่านกำลังบอกว่า คนที่ประสบความสำเร็จฟังความสนใจของตนไปยังสิ่งที่พวกเขา... กำลังให้ กำลังแบ่งปัน หรืออะไรก็ตาม” เขาเห็นพินดาร์ผงกศีรษะ “และนั่นคือ สิ่งที่สร้างความสำเร็จให้พวกเขาขึ้นหรือครับ”

“ใช่เลย” พินดาร์ร้อง “ตอนนี้เราหันหน้าไปในทิศทางเดียวกันแล้ว!”

“แต่...ใครต่อใครทั้งหลายเหล่านี้จะไม่เอาใจเอาเปรียบเราหรือครับ”

“เป็นคำถามที่เยี่ยมมาก” พินดาร์วางถ้วยลงและโน้มตัวมาข้างหน้า “พวกเราส่วนใหญ่โตขึ้นมาโดยเห็นว่าโลกเป็นสถานที่แห่งความจำกัด แทนที่จะเป็นสถานที่แห่งทรัพย์สินสมบัติที่ไม่มีวันหมด เป็นโลกแห่งการแข่งขัน แทนที่จะเป็นโลกแห่งการสร้างสรรคร่วมกัน” เขาเห็นว่าใจกำลังงออีกครึ่ง “แข่งกันอย่างเอาเป็นเอาตาย” เขาอธิบาย “อย่างไรก็ตามพูดที่ว่า ‘อ้อ แลละ เราทุกคนต่างก็ทำที่สุภาพจบหน้า แต่ยอมรับเถอะ จริงๆ แล้วทุกคนก็ทำเพื่อตัวเองทั้งนั้นแหละ’ นั่นพอจะสรุปได้มั๊ย”

โจยอมรับว่าคำพูดนั้นพอจะสรุปทุกอย่างได้จริง ๆ ถึงอย่างไรนั้นก็คือสิ่งที่เขาเชื่อ

“อืม” พินดาร์เอ่ยขึ้น “นั่นไม่เป็นความจริงเลย” เขาสังเกตเห็นสีหน้า คลางแคลงของโจและพูดต่อไป “คุณเคยได้ยินคนพูดกันว่า *เราไม่มีวันได้สิ่งที่ต้องการเสมอไป*¹ หรือเปล่า”

โจยิ้มกว้าง “ท่านหมายถึงชื่อเพลงของเดอะโรลลิงส์โตนส์หรือครับ”

พินดาร์ยิ้ม “จริง ๆ แล้ว ผมเดาว่าคนเราพูดประโยคนี้นานก่อนยุคของมิก แจ็กเกอร์ อีก แต่ถูกแล้ว นั่นคือแนวคิดกว้าง ๆ”

“ท่านไม่ได้กำลังจะบอกผมว่า นั่นไม่เป็นความจริงใช่ไหมครับ จะบอกว่าจริง ๆ แล้วเราจะ *ได้* ในสิ่งที่เราต้องการนั้นหรือครับ”

“ไม่ใช่หรอก” พินดาร์ตอบ “คำพูดนั้น เป็น ความจริง ในชีวิตเรา เรา

¹You Can't Always Get What You Want ชื่อเพลงของวงเดอะโรลลิงส์โตนส์ มีความหมายว่า เราไม่มีวันได้สิ่งที่ต้องการเสมอไปหรอก

มักจะไม่ได้สิ่งที่เราต้องการ แต่...” เขาโน้มตัวมาข้างหน้าอีกครั้ง และคราวนี้เสียงเขากลับเบาลงเพื่อเป็นการย้ำ “สิ่งที่เราได้รับ นะคือ เราจะได้รับในสิ่งที่เราคาดหวังว่าจะได้”

โจขมวดคิ้วอีกครั้ง พยายามทดสอบความจริงของความคิดประการสุดท้ายนี้ในใจ

พินดาร์เอนตัวกลับไปและจับกาแพชนะจับตามองโจ หลังจากเงยไปครู่หนึ่ง เขาก็พูดต่อไป

“หรือจะพูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ สิ่งที่เราพุ่งความสนใจไปให้ คือสิ่งที่เราจะได้รับ คุณเคยได้ยินคำพูดที่ว่า ‘แกวงเท้าหาเสี้ยนก็จะโดนเสี้ยนตำ’ มั้ยล่ะ”

โจพยักหน้า

“นั่นเป็นความจริง และไม่ใช่เฉพาะกับเรื่องเดือดร้อนเท่านั้นนะ แต่จริงกับทุกเรื่องเลย มองหาความขัดแย้ง เราก็จะเจอความขัดแย้ง มองหาคนที่จะเอาเปรียบคุณ พวกเขา ก็จะเอาเปรียบคุณ มองโลกเป็นสถานที่ซึ่งปลาใหญ่กินปลาเล็ก แล้วเราก็จะพบปลาตัวใหญ่กว่าเรากำลังมองเราอยู่ ราวกับเราเป็นอาหารมือต่อมือของมันเสมอ มองหาคุณลักษณะที่ดีที่สุดในตัวใครต่อใคร แล้วคุณจะต้องสิ่งที่ได้พบความดี ความเห็นอกเห็นใจ ความเฉลียวฉลาด และความสามารถพิเศษตั้งมากมาย

“ท้ายที่สุดแล้ว โลกก็ปฏิบัติต่อเราในแนวทางที่เราคาดหวังว่าจะได้รับนั่นแหละ”

พินดาร์หยุดพูดชั่วคราวเพื่อให้โจซึมซับความคิดนั้น แล้วจึงบอกเพิ่มอีกข้อหนึ่ง

“อันที่จริงนะ โจ คุณจะทิ้งที่เดียวว่า คุณมีส่วนเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับ คุณอย่างมากมายเพียงใด”

โจสูดลมหายใจ “เพราะฉะนั้น” เขาพูดความคิดต่อมานี้ซ้ำ ๆ ขณะใคร่ครวญมันอย่างละเอียดออกมาดัง ๆ “ท่านกำลังพูดว่าคนอื่น ๆ จะไม่เอาเปรียบเรา เพราะเราไม่ได้คาดว่าเขาจะเอาเปรียบฉันหรือครับ ท่านกำลังพูดว่า เพราะเราไม่ไปให้ความสนใจกับความเห็นแก่ตัวและความโลภ แม้ว่ามันจะอยู่รอบตัวเรา มันก็ไม่มีผลกระทบต่อเรามากนัก อย่างนั้นหรือครับ” แล้วเขาก็เกิดแรงบันดาลใจขึ้นมาวูบหนึ่ง “เหมือนกับระบบภูมิคุ้มกันที่แข็งแรง คือมีเชื้อโรคอยู่รอบตัวเรา แต่เราก็ไม่ป่วยเป็นอะไรใช่ไหมครับ”

ดวงตาของพินดาร์เป็นประกายวาววับ “วิเศษ! นั่นเป็นการสรุปความที่เยี่ยมไปเลย” เขายังพูดต่อไปขณะจดลงสมุดเล่มเล็ก ๆ ที่เขาหยิบออกมาจากเสื้อนอก “ผมต้องจำไว้ คุณจะว่าอะไรไหมถ้าผมจะขอใช้คำพูดของผมนั้น”

“ไม่หรอกครับ เชิญเลย” โจทำท่าวางโต “เอาคำพูดผม ๆ ของผมไปใช้เลย ผมมีอยู่เยอะแยะไปหมด” เขาหยุดเล็กน้อย แล้วเสริมว่า “อย่างน้อยนั่นก็คือสิ่งที่ภรรยาผมพูดอยู่เสมอ”

พินดาร์หัวเราะก๊ากออกมาขณะสอดสมุดบันทึกเล่มเล็กกลับเข้าไปในกระเป๋าเสื้อที่มองไม่เห็น เขาวางมือทั้งสองข้างบนเข่าและมองหน้าชายผู้อย่อนวัยกว่าตรง ๆ

“โจ ผมอยากจะทำอะไรบางอย่างกับคุณ ผมอยากแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่ผมเรียกว่าภูหาข้อแห่งความสำเร็จล้นฟ้าของผม ถ้าคุณพอจะเจียดเวลาได้เล็กน้อย เอาเป็นว่า ทุกวันตลอดหนึ่งอาทิตย์”

“นี่ท่านพูดจริงหรือครับ” โจพูดแทบตะกุกตะกัก “ตลอดทั้งอาทิตย์หรือครับ ผม...ผมไม่รู้ว่าจะปลีกเวลามาได้แค่ไหน...”

พินดาร์โบกมืออย่างไม่มี ความหมายแน่ชัด ราวจะพูดว่า เวลาไม่มี ความหมายอะไร “ไม่ใช่ปัญหาเลย เราต้องการแค่เวลาวันละชั่วโมง ช่วง อาหารกลางวันของคุณไง คุณพักรับประทานอาหารกลางวันทุกวันไม่ใช่หรือ”

โจพยักหน้า พูดอะไรไม่ออก ผู้ชายคนนี้จะพบกับเขาทุกวันเป็นเวลา หนึ่งสัปดาห์อย่างนั้นหรือ และจะมอบรายละเอียดความลับทางการค้าที่มีค่า ที่สุดของเขาให้ด้วยนะเนะ!

“แต่ก่อนอื่น” พินดาร์พูดต่อไป “ก่อนอื่นคุณจะต้องตกลงตามเงื่อนไข ของผม”

หัวใจของโจหล่นวูบ เงื่อนไข เขาลืมเรื่องนี้ไปสนิท เบรנדอบอกว่าเมื่อเขา ตกลงตามเงื่อนไขของพินดาร์แล้วเท่านั้น พวกเขาจึงจะกำหนดนัดพบ ครั้งต่อไปได้

โลกลื่นน้ำลาย “ผมไม่มีปัญญาจ่ายจริง ๆ ครับ...”

พินดาร์ยกมือทั้งสองข้างขึ้น “ได้โปรด ไม่ต้องกังวลหรอก ไม่ใช่ อะไรอย่างนั้นเลย”

“ถ้าอย่างนั้น” โจเริ่ม “ผมต้องเซ็นสัญญาปกปิดความลับหรืออะไร ทำนองนั้นหรือเปล่า...”

คำถามนี้ทำให้พินดาร์หัวเราะเสียงดังออกมาอีกใหญ่ “ไม่เลย ไม่มี ข้อตกลงห้ามเปิดเผยอะไรทั้งนั้นแหละ ตรงข้ามด้วยซ้ำ ผมเรียกคุณหาซื้อนี้ ว่าความลับทางการค้าของผมไม่ใช่เพราะผมไม่ต้องการให้ผู้คนค้นพบมันหรือก แต่ด้วยเหตุผลตรงข้ามเลยต่างหาก ผมเรียกมันว่าความลับทางการค้าของผม เพื่อที่ใคร ๆ จะได้ ค้นหามัน – เพื่อที่ใคร ๆ จะได้ แสวงหามัน เพื่อที่ใคร ๆ จะได้ ให้คุณค่าตามที่เหมาะสมกับมันต่างหากละ เพราะจริง ๆ แล้วมันเป็นเงื่อนไข

แห่งเกียรติยศ”

“อะไรนะครับ” โจ่งไปหมด

พินดาร์ยิ้ม “คำว่า ความลับ โดยตัวของมันเอง เดิมทีเดียวหมายถึง บางสิ่งบางอย่างที่เก็บรักษาไว้อย่างดี - บางสิ่งบางอย่างที่ผ่านการกลั่นกรอง ชั่งน้ำหนัก และ แยกเก็บไว้ เพราะคุณค่าพิเศษของมัน จริง ๆ แล้วถ้าผม ทำตามความต้องการของตัวเองได้ ทุกคน จะได้รู้กฎห้าข้อนี้

“อันที่จริง” เขาเสริม “นั่นคือเหตุผลที่ผมตั้งเงื่อนไขเหล่านี้ขึ้น จริง ๆ แล้วมีเงื่อนไขแค่ข้อเดียวเท่านั้นแหละ คุณพร้อมหรือยัง”

โจ่งยกหน้า

“ผมต้องการให้คุณตกลงว่าจะทดสอบกฎทุกข้อที่ผมบอกคุณ ด้วยการ ลองทำตามดูจริง ๆ ไม่ใช่ด้วยการคิดพิจารณา ไม่ใช่ด้วยการพูดถึงมัน แต่ ด้วยการนำไปใช้ในชีวิตของคุณ”

โจ่งทำจะยอมตกลง แต่พินดาร์ยับยั้งเขาไว้และพูดต่อไป

“ยังไม่หมดเท่านั้นนะ คุณจะต้องนำกฎแต่ละข้อไปใช้ ทันที ในวัน เดียวกับที่คุณเรียนรู้กฎนั้นด้วย”

โจ่งมองหน้าพินดาร์ว่าเขากำลังล้อเล่นหรือเปล่า “นี่พูดจริงหรือครับ ก่อนผมเข้านอนคืนนั้นเลยหรือครับ ไม่งั้นผมจะกลายเป็นฟักทองหรือไง”

ใบหน้าของพินดาร์ผ่อนคลายกลายเป็นรอยยิ้มกว้าง “ไม่หรอก จริง ๆ คุณก็พูดมีประเด็น คุณจะไม่กลายเป็นฟักทองหรอก แต่ถ้าคุณไม่ทำ ตามเงื่อนไขของผม การพบกันของเราจะต้องยุติลง”

“แต่” โจ่งตะกุกตะกัก “ที่พูดนี้ไม่ได้วัดดิเนะครับ แต่ท่านจะรู้ได้อย่างไร ละครับ”

“เป็นคำถามที่เยาะเย้ยอีกข้อ ผมจะรู้ได้อย่างไร” พินดาร์ผงกศีรษะ

อย่างครุ่นคิด “ผมจะไม่รู้หรอก แต่คุณจะรู้ เราต้องเชื่อใจกันนะ ถ้าคุณไม่หาทางนำกฎที่ผมบอกคุณแต่ละข้อไปใช้ในวันเดียวกับที่คุณเรียนรู้มัน ผมก็วางใจว่าวันรุ่งขึ้นคุณจะไม่โทร.หาเบอร์ดาเพื่อยกเลิกนัดที่เหลือของเราเอง”

เขามองหน้าโจ

“ผมจำเป็นต้องรู้ว่าคุณจริงจังกับเรื่องนี้ แต่สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่านั้นมากคือ คุณ จะต้องรู้ว่าตัวคุณเองน่าจะจริงจังกับเรื่องนี้”

โจพยักหน้าช้า ๆ “ผมคิดว่าผมเข้าใจครับ ท่านอยากจะแน่ใจว่าผมจะไม่ทำให้เวลาของท่านสูญเปล่า ก็ยุติธรรมดีครับ”

พินดาร์ยิ้ม “ใจ อย่าโกรธนะ แต่คุณไม่มีอำนาจนั้นหรอก”

โจท่าทางสับสน

“ผมหมายถึงอำนาจที่จะทำให้เวลาของผมสูญเปล่าล่ะนะ ผม คนเดียวเท่านั้นที่ทำอย่างนั้นได้ และพูดตามตรงนะ ผมเลิกนิสัยเสียนั้นไปนานแล้ว เหตุผลที่ผมตั้งเงื่อนไขขึ้นมาก็คือ ผมไม่อยากเห็นคุณทำให้ เวลาของคุณเองต้องสูญเปล่าต่างหากล่ะ”

โจก้มหน้าลงและเห็นมือของพินดาร์ที่ยื่นออกมา เขาจับมือนั้นเขย่าอย่างหนักแน่น เขารู้สึกถึงความตื้นตันที่แล่นผ่านไปทั่วกาย ราวกับเพิ่งเริ่มการผจญภัยที่คู่ควรกับอินเดียนา โจนส์ เลยทีเดียว เขาตอบกลับรอยยิ้มกว้างของท่านประธานด้วยรอยยิ้มของเขาเอง

“ตกลงครับท่าน”

3: กฎแห่งคุณค่า

ก่อนเวลาเที่ยงวันจันทร์เพียงเล็กน้อย โจ๊กก็ไปถึงคฤหาสน์ศิลาหลังใหญ่ด้วยความกระตือรือร้นใคร่รู้ว่ามီးอะไรอยู่ เท่าที่เขา รู้ก็คือเขาจะพบกับพินดาร์และเพื่อนคนหนึ่งของอีกฝ่าย ซึ่งเป็นนักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ผู้มั่งคั่ง และทรงอิทธิพลที่ตกลงจะคุยกับโจเรื่องกฎแห่งความสำเร็จล้นฟ้าข้อแรก

โจยังคงงุนงงสงสัยเกี่ยวกับเรื่อง “การให้” และอยากรู้ว่าความลับทางการค้านี้มีอะไรที่จะใช้ได้ผลกับเขาจริง ๆ หรือไม่

“แต่มันใช้ได้ผลกับพินดาร์นี่” เขารำพึงขณะขับรถไปตามถนนทางเข้าคฤหาสน์สายกว้างที่มีต้นไม้เรียงราย และไม่ใช้แค่ความสำเร็จด้านทรัพย์สินอันน่าตื่นตาตื่นใจของชายผู้นั้นเท่านั้น “ชายคนนี่ *เปล่งประกาย* แห่งความสำเร็จออกมา” เขาคิด “ไม่ใช่แค่เงิน แต่เป็นอะไรบางอย่างที่ทรงพลังกว่าเงินมากนัก”

เขาไม่ได้คิดถึงเรื่องอื่นใดอีกเลยตลอดสัปดาห์ และยังคงไม่สามารถระบุได้ว่า “อะไรบางอย่าง” นั้นคืออะไร

พินดาร์ยื่นรอเขาอยู่ขณะที่เขาขับรถเล่นอ้อมถนนรูปวงกลมไปจอดที่บันไดหิน ก่อนใจจะดับเครื่อง พินดาร์ก็เปิดประตูด้านที่นั่งผู้โดยสารแล้วโอดขึ้นรถ

“จะเป็นไร้มัยถ้าเราจะใช้รถคุณ ไม่อยากไปตามนัดของเราสายนะ”

โจรู้สึกผิดหัวขึ้นมาวูบหนึ่ง เขาจะไม่ได้ดื่มกาแฟอันลือชื่อของเรเซลลีนะ
 “อ้าว นี่” พินดาร์พูดขณะรดเข็มขัดที่หนึ่งและยื่นถ้วยใบยักษ์บรรจุกาแฟ
 ร้อน ๆ คำนขึ้นกรุ่นให้ “คุณอร่อยกับมันได้ระหว่างทาง”

ยี่สิบนาทีต่อมาทั้งสองก็มาถึงย่านใจกลางเมืองและจอดรถที่คาเฟ่แบบผสม
 อเมริกัน - อิตาลีเลียนชื่อยาฟราต ร้านอาหารแบบมีบริการครบถ้วนซึ่งเห็นได้ชัดว่า
 เป็นมากกว่าคาเฟ่แห่งนี้มีลูกค้าเต็มแน่น โดยยังมีคนเข้าแถวรออยู่ที่ประตูด้วย
 ระหว่างที่เดินไปยังร้านอาหาร ใครบางคนแทรกตัวผ่านทั้งสองไปอย่าง
 ไม่แยแส พรางบ่นเรื่องคนแน่นร้านและชนถูกพินดาร์ โจต้องประหลาดใจ
 อย่างยิ่งที่พินดาร์ยอมให้เขา

ทันทีที่ทั้งสองเข้าไปในร้าน หัวหน้าบริการก็ตรงรี่เข้ามาพาทั้งคู่ไปที่โต๊ะ
 มุมร้าน

“แน่ละสิ” โจคิด “พินดาร์ต้องเป็นลูกค้าไว้อีฟของที่นี่อยู่แล้ว”

“ขอบใจนะ ซาล” พินดาร์พูด ซาลโค้งให้พินดาร์และหลิวตาให้โจ
 โจเกิดความคิดขึ้นมาว่า พินดาร์ช่างมีกิริยาสุภาพอ่อนโยนอย่างยิ่งต่อทุกคน
 ที่ทั้งสองได้พบ และขณะที่ทั้งคู่นั่งลง โจก็ถามพินดาร์เรื่องนี้

“การทำดีต่อคนอื่นไม่เคยสร้างความเสียหายอะไร” พินดาร์ตอบ
 “ครั้งหนึ่งตอนที่ผมยังหนุ่ม ผมเดินไปบ้านของสาวเพื่อรับเธอไปออกเดท
 ครั้งแรกของเรา ผมตื่นเต้นมาก พอเลี้ยวเข้าถนนบ้านเธอ ชายแก่คนหนึ่ง
 ก็เดินชนผม หัวเข่ากระแทกกับหัวผม และยังเหยียบเท้าผมด้วย แกอายุ
 ที่ไม่ได้ดูว่าตัวเองกำลังเดินไปทางไหนและเกรงว่าจะทำให้ผมเจ็บตัวด้วย
 ‘ไม่เจ็บอะไรหรอกครับ’ ผมรับรองกับแก ‘มีคนบอกว่าคุณหัวแข็ง ผม
 หวังว่าคุณคงไม่เจ็บนะครับ!’ แกหัวเราะด้วยความแปลกใจ ผมขออภัยแก

หรือพินดาร์จะทันเอื่อยอะไรออกมา เออร์เนสต์ก็หันไปหาชายหนุ่มแล้วพ่นประโยคภาษาอิตาลีออกมายืดยาว บริกรเดินผลุบจากไปเงียบ ๆ อีกครั้ง

“เออร์เนสต์” พินดาร์เอ่ยขึ้น “เล่าให้เพื่อนหนุ่มของผมฟังหน่อยสิว่าคุณเริ่มต้นที่นี้ยังไง”

เออร์เนสต์มองหน้าใจแล้วพูดขึ้นว่า “ฮ็อตต็อก”

โจกะพริบตา “ฮ็อตต็อกหรือครับ”

“ผมมาที่นี่” เออร์เนสต์เล่าต่อไป “โอ ต้องนานกว่ายี่สิบปีมาแล้วละ ผมยังเป็นไอ้หนุ่มโง่ ๆ คนหนึ่ง ผมมีเงินเก็บแค่พอซื้อรถเข็นฮ็อตต็อกกับใบอนุญาตขายฮ็อตต็อก อันที่จริงพอมาคิดดูแล้ว ไอ้ใบอนุญาตนั้นแพงกว่ารถเข็นเสียอีก!”

พินดาร์หัวเราะที ๆ และใจก็เกิดความรู้สึกชัดเจนว่าเจ้าภาพของเขาต้องเคยได้ฟังเรื่องนี้มาแล้วหลายครั้งแน่ ๆ

“ตอนแรก ๆ ลำบากมากทีเดียว” เออร์เนสต์เล่า “แต่ผมมีลูกค้าที่เหนียวแน่นอยู่บ้าง และมีการบอกต่อ ๆ กันปากต่อปาก หลังจากผ่านไปไม่กี่ปี รถเข็นเล็ก ๆ ของผมก็ได้รับการเขียนถึงในหนังสือแนะนำ *สิ่งที่ดีที่สุด* ในเมืองซึ่งตีพิมพ์ประจำปี”

พ่อครัวใหญ่หยุดพูดเพื่อมองไปทางครัวอย่าง

“ว้าว จริงหรือครับ” โจพูด “แผงขายฮ็อตต็อกที่อร่อยที่สุดในเมืองหรือครับ เยี่ยมไปเลย”

พินดาร์ยิ้มและแก้คำพูดของเขาอย่างนุ่มนวล “*ประสบการณ์* การรับประทานอาหารกลางแจ้งที่ดีที่สุดในเมืองต่างหากล่ะ”

เออร์เนสต์ชูมือทั้งสองข้างขึ้นอย่างถ่อมตัวและยกไหล่ “พวกนั้นมีน้ำใจกับผมมาก”

“แต่” โจ้พูดตะกุกตะกัก “คุณทำอย่างนั้นได้ยังไงครับ ผมหมายความว่าอย่าโกรธนะครับ แต่แผงขายฮีตดีอกจะแข่งหน้าคาเฟ่ทันสมัยริมทางเท้าในย่านนี้ได้ยังไงครับ”

เออร์เนสโตยกไหล่ด้วยท่าทางเกินธรรมชาติอีกครั้ง คิ้วกับไหล่ของเขาเคลื่อนไหวไปด้วยกันเหมือนหุ่นเชิดที่กำลังพูดว่า *ใครจะไปรู้ล่ะ* เขาหัวเราะทำให้พินดาร์ “โซคดีละมั้ง” เขาเหลือบมองไปทางครัวอย่างอีกครั้ง “*สกุซี้ อูโน ไมเมนโต²*” แล้วก็ลุกขึ้นยืนก่อนจะก้าวยาว ๆ จากไป

“ไม่ใช่อย่อยเลยทีเดียวนะ” โจ้ตั้งข้อสังเกตออกมาดัง ๆ ขณะที่ทั้งสองมองดูเออร์เนสโตหายไปทางประตูครัว

พินดาร์พยักหน้า “เขาเป็นอย่างนั้นจริง ๆ อันที่จริงเออร์เนสโตเป็นหัวหน้าพ่อครัวที่นี่”

“จริงหรือครับ” โจ้ว่า

“จริงสิ” พินดาร์ตอบ “อันที่จริงเขาเป็นเจ้าของร้านนี้”

“จริงหรือเนี่ย” โจ้ทิ้งจัด

บริการนำอาหารมาวางตรงหน้า และพินดาร์ก็บอกขอบใจ เขากัดมะเขือม่วงอบพาร์มีซานคำแรก หลับตาลงแล้วครางออกมาด้วยความพอใจ “ผู้ชายคนนี้เป็นศิลปินจริง ๆ”

“อร่อยมาก” โจ้เห็นด้วย ขณะที่เขาก้มหน้าก้มตาจัดการกับอาหารมี้อิวี่เศษนั้น เขาก็คิดว่าซูซานจะชอบร้านนี้เพียงใด ชายทั้งสองรับประทานอาหารไปเสียบ ๆ เป็นเวลาเกือบหนึ่งนาที ก่อนที่พินดาร์จะพูดขึ้นอีกครั้ง

“จริง ๆ แล้วตอนนี้เขาเป็นเจ้าของร้านอาหารหกแห่งกับอสังหาริมทรัพย์

² Scusi uno momento. ขอตัวสักครู่

เพื่อการพาณิชย์มูลค่าหลายร้อยล้านดอลลาร์ ทุกอย่างเริ่มขึ้นจากแผงขายฮ็อตด็อก”

โจบปล่อยล้อมกับมิดเงินหลุดจากมือและจ้องพินดาร์ผู้ยังคงเอร็ดอ่อยกับอาหารกลางวันต่อไป “เขาคือคนที่เรามาพบที่นี่ใช่ไหมครับ นักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์คนนั้นก็คือเขานั่นหรือครับ!”

เออร์เนสต์กำลังเดินกลับมาที่โต๊ะของพวกเขาขณะพินดาร์กระซิบกับโจ “ข้อคิดซึ่งมีประโยชน์อย่างยิ่งที่เพิ่งจำไว้ก็คือ **รูปลักษณ์ภายนอกอาจลวงตาได้**” เขาเขยิบที่ให้พ่อครัวใหญ่หนึ่ง “**ความจริงก็คือมันมักจะเป็นเช่นนั้นแทบทุกครั้งไป**”

เออร์เนสต์เลื่อนตัวเข้ามาในคอกที่นั่งข้าง ๆ พินดาร์ ในช่วงห้านาทีต่อมา เขากับพินดาร์ก็เล่าประวัติการทำงานของเขาให้โจฟังสั้น ๆ

ชื่อเสียงของเออร์เนสต์ ยาฟราเต หนุ่มได้ขจรขยายออกไปจนกระทั่งเขา “ถูกค้นพบ” โดยผู้บริหารธุรกิจหลายคนที่ห้องร้านอาหารชั้นสูงใกล้ที่ทำงานมารับประทานอาหารกลางวันที่แผงขายฮ็อตด็อกเล็ก ๆ ข้างถนนแห่งนี้

แม้ว่าเออร์เนสต์จะไม่พูดเรื่องตัวเอง แต่ลูกค้าประจำคนหนึ่งชายผู้ซึ่งเออร์เนสต์เรียกกง่าย ๆ ว่า “ผู้เชื่อมโยง” (โจเตือนตัวเองว่าต้องถามพินดาร์ในภายหลังเกี่ยวกับบุคคลผู้มีชื่อฟังดูดีกลับผู้นี้) ก็ได้รู้ภูมิหลังของเขาในที่สุดว่าเคยเป็นหัวหน้าพ่อครัวมาก่อน ด้วยความประทับใจให้แนวคิดเชิงธุรกิจอันเฉียบคมและการอุทิศตนให้แก่การบริการอย่างหาตัวจับยากของชายหนุ่มผู้บริหารสองสามคนในกลุ่มนี้จึงตั้งกลุ่มลงทุนขึ้น ให้เงินสนับสนุนเขาเปิดร้านอาหารของตัวเอง

“และภายในไม่กี่ปี” พินดาร์เล่าแทรก “คาเฟ่เล็ก ๆ ของเขาก็มีกิจการรุ่งเรืองจนเขาสามารถซื้อหุ้นจากพวกเราได้ ทำให้เรามีกำไรอย่างงามกันทุกคน

จากการขายหุ้น”

และเขาก็ไม่ได้หยุดเพียงแค่นั้น หลังจากก่อตั้งร้านอาหารจำนวนหนึ่งในพื้นที่ขึ้นแล้ว เออร์เนสต์ก็เริ่มนำกำไรบางส่วนไปลงทุนในที่ดินซึ่งอยู่ติดกับร้านอาหารของเขา หลายปีผ่านไป เขาก็ได้กลายเป็นเจ้าของอสังหาริมทรัพย์เชิงพาณิชย์รายใหญ่ที่สุดรายหนึ่งในเมืองนี้

ขณะที่ฟังไป โจก็ตระหนักว่าเออร์เนสต์โดยยังมีอะไรอยู่อีกชั้นที่เขา มองไม่เห็นในตอนแรก ภายใต้บุคลิกแบบพ่อครัวชาวอิตาลีผู้ร่าเริงเกินเหตุนี้ มีสัมผัสแห่งความมุ่งมั่นและเจตนาที่อันทรงพลังแฝงอยู่ เมื่อโจรับรู้ข้อนี้แล้ว มันก็ตราตรึงใจเขา เขาเริ่มเข้าใจว่าทำไมผู้บริหารกลุ่มเล็ก ๆ นั้นจึงนำเงินมาลงทุนกับอนาคตของชายผู้นี้

โจเข้าใจว่าที่พินดาร์เน้นย้ำคำว่า “ประสบการณ์” นั้นย่อมมีเหตุผล ไม่ใช่ฮือตติ๊ก แต่เป็นคนขายฮือตติ๊กต่างหากที่ทำให้ชายหนุ่มผู้นี้เป็นที่นิยมเพียงนั้น มิใช่การรับประทาน - แต่คือ *ประสบการณ์* ในการรับประทาน เออร์เนสต์ทำให้การซื้อฮือตติ๊กกลายเป็นเหตุการณ์ที่ลื้มไม่ลง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับเด็ก ๆ พินดาร์ชี้

“ผมเก่งเสมอเรื่องจำชื่อเด็ก ๆ” เออร์เนสต์อธิบาย

“และจำวันเกิดของพวกเขา” พินดาร์พูดต่อไป “และสีโปรดของพวกเขา และพระเอกการ์ตูนตัวโปรดของพวกเขา และชื่อเพื่อนชื่อของพวกเขา” เขาชำเลืองมองโจแล้วพูดเน้นคำต่อไป “และอื่น ๆ อีกมากมาย”

เออร์เนสต์ยกไหล่ทำประจำอีกครั้ง “ผมจะพูดยังไงดีละ ผมชอบเด็ก ๆ ครับ”

พวกเขาเด็ก ๆ เริ่มลากพ่อแม่ไปยังแผงขายฮือตติ๊กเล็ก ๆ แห่งนั้น ในไม่ช้า พวกเขาพ่อแม่ก็ลากเพื่อน ๆ ของตนไปที่นั่นด้วย ปรากฏว่าเออร์เนสต์มีพรสวรรค์

ในการจำลองที่พวกผู้ใหญ่สนใจได้เช่นเดียวกับเรื่องของเด็ก ๆ

“ใคร ๆ ก็ชอบให้มีคนเห็นความสำคัญทั้งนั้นแหละ” เออร์เนสต์พูด

“และนั่นก็คือกฎทองของการทำธุรกิจ” พินดาร์เสริม “ถ้าปัจจัยอย่างอื่นเหมือน ๆ กัน...”

เออร์เนสต์ตอบประโยคนั้นให้จบ “...ผู้คนจะทำธุรกิจและจะส่งงานต่อไปให้คนที่พวกเขารู้จัก ชอบพอ และไว้วางใจ”

เขาหันมามองใจ “บอกผมซิ อะไรที่แยกให้เห็นความแตกต่างระหว่างร้านอาหารที่ดีกับร้านอาหารที่วิเศษ ทำไมร้านอาหารบางแห่งถึงมีกิจการรุ่งเรืองดี ในขณะที่ร้านไม่กี่แห่งอย่างร้านนี้ถึงมีกิจการรุ่งเรือง ล้นฟ้า”

“ก็เห็นชัด ๆ อยู่แล้ว อาหารอร่อยกว่าไงครับ” โจตอบอย่างไม่ลังเล

เสียงเออร์เนสต์หัวเราะชอบใจดังลั่นคอก ลูกค้าหลายคนหันมามองและรอยยิ้มก็แผ่กระจายไปทั่วห้องอาหารนั้นเหมือนคลื่นเล็ก ๆ ในสระ

“อา มิลเล กราซีเย ซินญอร์³ คุณเป็นผู้ที่มีรสนิยมดี! แต่ผมต้องยอมรับว่า ในขณะที่อาหารของเราอร่อยมาก แต่ก็ยังมีร้านอื่น ๆ อีกห้าหกแห่งในระยะเวลาสามช่วงดึกที่ขายอาหารอร่อยเท่าของเรา แต่ถึงอย่างนั้น แม้ในคืนที่ร้านเรามีลูกค้าแน่นที่สุด ถ้าเรามีลูกค้าสักครึ่งหนึ่งของที่นี้ก็ต้องถือว่าโชคดีแล้ว คุณว่าทำไมถึงเป็นอย่างนั้นล่ะ”

โจไม่มีคำตอบ

“ร้านอาหารที่ไม่ดี” เออร์เนสต์พูดต่อไป “พยายามให้อาหารและบริการในระดับ แค่เพียงพอ เท่านั้น ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ เพื่อให้พอเหมาะสมกับเงินที่ได้จากลูกค้า ร้านอาหารที่ดีจะพยายามให้ทั้งปริมาณ

³ Mille grazie, signore. ขอบคุณมากเลยครับ คุณผู้ชาย

และคุณภาพในระดับที่ *มากที่สุด* เพื่อแลกกับเงินที่ได้จากลูกค้า

“แต่ร้านอาหาร *ที่ยิ่งใหญ่* - อ่า ร้านอาหาร *ที่ยิ่งใหญ่* จะพยายามทำลายจินตนาการใด ๆ! เป้าหมายของร้านอาหารประเภทนี้คือจัดหา *อาหารและบริการที่มีคุณภาพสูงกว่าที่เงินจำนวนใด ๆ จะจ่ายให้ได้*” เขามองหน้าพินดาร์แล้วเบนสายตากลับมามองโจ “ท่านผู้เฒ่านี่บอกคุณว่าเขาจะเผยกฎห้าข้อของเขาให้คุณรู้ใช่ไหมล่ะ”

โจพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น เขากำลังจะได้เรียนรู้กฎข้อแรกแห่งความสำเร็จล่ะนี่!

เออร์เนสต์มองหน้าพินดาร์อีกครั้ง “ผมควรจะบอกเขาไหม”

“ได้โปรด” พินดาร์ตอบ

เออร์เนสต์โน้มตัวเข้ามาใกล้และพูดด้วยเสียงกระซิบราวเป็นเรื่องลึกลับ

“ค่าที่แท้จริงของตัวคุณวัดได้โดยการดูว่า
มูลค่าของสิ่งที่คุณมอบให้ไปนั้น
สูงกว่าเงินที่คุณได้รับมามากแค่ไหน”

โจไม่แน่ใจว่าจะตอบอย่างไรดี ใ้ในสิ่งที่มีมูลค่ามากกว่าเงินที่ได้รับมาอย่างนั้นหรือ นั่นนะหรือคือความลับอันยิ่งใหญ่ของพวกเขา

“ขอโทษเถอะครับ...ผมไม่เข้าใจ” โจสารภาพ “ผมหมายความว่า ผมชื่นชมเรื่องที่คุณไม่เต้ามาจากไหน และเรื่องของคุณก็เห็นได้ชัดว่า...เอ่อ น่าฟังมาก แต่พูดตามตรงนะครับ นั่นฟังดูเหมือนสูตรสำเร็จเพื่อการล้มละลายมากกว่า! มันเกือบจะเหมือนกับว่าคุณพยายาม *หลีกเลี่ยง* การทำเงินอย่างนั้นแหละ”

“ไม่ใช่เลย” เออร์เนสต์ตอบกระตือรือร้น “มันจะทำเงินหรือเปล่า”

ไม่ใช่คำถามที่เลวร้ายอะไร เป็นคำถามที่ยอดเยียมด้วยซ้ำ เพียงแค่มันเป็นคำถาม *แรก* ที่แย่มากเท่านั้น มันทำให้คุณออกสตาร์ตผิดทาง”

เขาปล่อยให้ใจพิจารณาคำพูดนี้ครู่หนึ่ง แล้วจึงพูดต่อไป

“คำถาม *แรก* ควรจะเป็น ‘มันทำอะไรหรือเปล่า มันเพิ่มคุณค่าให้สิ่งอื่น ๆ หรือเปล่า’ ถ้าคำตอบของคำถามนี้คือใช่ *จากนั้น* คุณจึงจะสามารถถามต่อไปได้เลยว่า ‘มันจะทำเงินหรือเปล่า’ ”

“พูดอีกอย่างก็คือ” โจ้วว่า “ทำเกินความคาดหมายของใครต่อใคร แล้วพวกเขา ก็จะจ่ายคุณมากขึ้นไปอีก”

“นั่นก็เป็นมุมมองหนึ่งที่เราจะมองได้” เออร์เนสต์ตอบ “แต่ประเด็นมันไม่ได้อยู่ที่การให้คนอื่นจ่ายคุณมากขึ้น มันอยู่ที่การ *ให้คนอื่น* มากขึ้นต่างหาก คุณให้ ให้ ให้ *ทำอะไรล่ะ*” ยกไหล่อีกครั้ง “ก็เพราะคุณรักที่จะให้ นั่นไม่ใช่แผนยุทธศาสตร์อะไรหรอกนะ แต่เป็นวิถีชีวิต และเมื่อคุณทำอย่างนั้น” เขาเสริมพร้อมรอยยิ้มกว้าง “สิ่งต่าง ๆ ที่จะทำกำไรให้มาก ๆ ก็จะเริ่มตามมา”

“เดี๋ยวก่อนครับ” โจ้วพูด “เพราะฉะนั้น ‘สิ่งต่าง ๆ ที่จะทำกำไรก็จะเริ่มตามมา’ – แต่ผมคิดว่าคุณพูดว่าคุณไม่ได้คิดถึงผลที่จะได้นั้นนา”

“ถูกต้อง” เออร์เนสต์เห็นด้วย “เราไม่ได้คิด แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า มันจะไม่เกิดขึ้นนั้นนา!”

“และมันก็จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนด้วย” พินดาร์เสริม “โซคลากก่อนใหญ่ทั้งหมดในโลกนี้ล้วนสร้างขึ้นโดยชายหญิงที่มีความไหลหลงในสิ่งที่พวกเขา *กำลังมอบให้* – ไม่ว่าจะเป็ผลิตภัณฑ์ บริการ หรือความคิด – มากยิ่งกว่าสิ่งที่พวกเขา *กำลังได้รับ* และโซคลากก่อนใหญ่เหล่านั้นจำนวนมากที่สุดก็เคยถูกล้างผลาญไปโดยคนอื่นที่มีความไหลหลงในสิ่งที่พวกเขา *กำลัง*

ได้รับ มากกว่าสิ่งที่พวกเขา กำลังมอบให้”

โจพยายามขบคิดทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้ยิน มันดูเหมือนจะมีเหตุผลดี — อย่างน้อยที่สุดก็เมื่อสองคนนี้พูดมันออกมา แต่เท่าที่เขามองเห็นนั้น มันไม่ได้สอดคล้องต่องันกับประสบการณ์ของเขาเลย “ผมมองไม่เห็นว่ามันจะ...”

“อา” พินดาร์อุทานพลางชูนิ้วชี้ขึ้นตัดบทใจกลางประโยค

โจหน้าซีด “อะไรหรือครับ”

เออร์เนสต์ยิ้มยิงฟัน เขาชะงักงันใจใกล้ใจและพูดว่า “เขาบอกคุณเรื่อง เอ่อ เงื่อนไข ของเขาหรือยัง”

โจมีท่าทีงงกันไปชั่วขณะ แล้วเขาจึงเข้าใจ “อ้อ ครับ เงื่อนไข”

พินดาร์ยิ้ม “นี่ไม่ใช่เรื่องของการ มอง นะ แต่เป็นการ ลองทำดู”

โจถอนใจ “ครับ” เขาพนาคำ “ผมต้องหาทางนำมันไปใช้” เขามองหน้าชายทั้งสองแล้วเสริมว่า “ไม่ฉันผมจะกลายเป็นฟักทอง”

ชายทั้งสองยิ้มกริ่มยินดี และใจก็รู้สึกว่ไบหน้าของเขาเองผ่อนคลายลง เป็นรอยยิ้มเช่นกัน ชั่วขณะนั้นเขาลืมเรื่องการแสวงหา อำนาจต่อรองและอิทธิพล อย่างลับ ๆ ของเขาไปหมดสิ้น

พินดาร์ลุกขึ้นยืนแล้ว “เราต้องไปแล้วละ พ่อหนุ่มคนนี้ต้องกลับไปทำงาน”

“พรุ่งนี้คุณจะไปพบใครล่ะ” เออร์เนสต์ถามโจ

โจมองพินดาร์

“พรุ่งนี้นะหรือ อัจฉริยะที่แท้จริงคนหนึ่ง” พินดาร์ตอบ “ท่านซีอีโอ”

“อา” เออร์เนสต์ครางพร้อมกับพยักหน้า “ท่านซีอีโอ ดีมาก ดีมาก เปิดหูคุณไว้ตลอดเวลาละ พ่อหนุ่ม”

ท่านซีอีโอ! โจพยายามนึกภาพว่าบุคคลผู้นี้จะเป็นใครหนอ